

ЗОРАН ЂЕРИЋ

ПОЕЗИЈА У ВРЕМЕ КОРОНЕ

ПОЕЗИЈА И БЕСКУЋНИК

понекад чита новине које назива
цемѿер јер их ставља уз голо
тело кад му је хладно назива их
и *џиорей* јер их пали шибицом
да огреје промрзле руке а када
их чита не чини то да би нешто
сазнао из њих јер то су обично
старе информације зато их
назива једноставно *речи*
чита их наглас само да би чуо
свој глас и неке друге речи
будући да време проводи
у тишини сам без разговора
кад има нешто што жели да
сачува онда их упакује у
новине па тај смотуљак онда
држи под главом уместо
јастука који иначе и нема
чува га под главом кад лежи
да му га неко не украде тај
смотуљак ту једину ствар
коју има чува као највећу
драгоценост у џепу ако је
мала у најлон кеси ако је већа
за друге велике ствари он
не мари јер нема где да их

држи и нема разлога да их чува кад не може да их понесе са собом а не може ни да их одмах употреби те ствари за њега немају вредности саме по себи не размишља о томе да може да их прода или замени за неку другу кориснију ствар нема те способности (уосталом због тога се и нашао на улици) а деси се понекад да новине на његовом телу а потом и у његовој руци буду неке књижевне са страницама поезије прозе и критике али он их и даље чита као и све друге само као *речи речи* и ништа више кад мало боље размислимо оне то и јесу само речи речи и ништа друго осим кад служе као џемпер или као шпорет или као смотуљак у коме се понекад може сачувати нешто што је вредно за некога и неко време а то свакако није поезија и нису метафоре ни песничке слике али је добро за поенту ове песме

31. март 2020.

ПОЕЗИЈА И КУЋНО ПРИЈАТЕЉСТВО

Одавно нисам посетио
ниједног пријатеља.
Више се не сећам где
и како живе.
Обично се састајемо
у кафанама, и ту,
уз пиће и разговор,
одржавамо тзв. пријатељство.

Памтим нека дружења из
младости, у Фрушкогорској
улици у Новом Саду.
Тај (сад већ бивши) пријатељ,
одавно живи у Београду:
немамо више никакву
комуникацију.
Друго пријатељство
из Фрушкогорске,
прекинуто је
пре неколико година,
јер је, тај „пријатељ“:
почео све пријатеље
да доживљава као непријатеље.

Мој стан је, такође, дуго
већ затворен за дружења.
Уморио сам се од јутарњих
мамурлука и спремања
стана после пијанчења.
А у мом родном дому
годинама нико не живи.
Затворен је. Препуштен
влази и прабини,
мишевима и бубама.
У орманима су затворене
кошуље и друга одећа,
коју више нико не облачи.
На полицама су остале
књиге и часописи,
које нико више не узима
у руке и не чита.

Да ли су кућни пријатељи
исто што и кућни духови?
Кад су први одсутни,
можда је присуство других
обавезно.
Понекад ми се чини
да је тако...

Тешим се, преостало ми је,
ипак, неколико хиљада
виртуелних пријатеља.
А ако ни то није довољно,
уместо кућних пријатеља,
имам пса и мачку.

Можда ово наликује на
поетску досетку,
било би добро да је тако,
али није, ово је попис
чињеничног стања...

8/9. април 2020.

ПОЕЗИЈА И ЈЕЗИЦИ ЉУБАВИ

Чије год језике да говорим,
ако језиком љубави не умам
да зборим, онда сам нем –
као звоно без језичка, као
прапорац из кога је испала
куглица, па не звечи.

Птичјим млеком сам се хранио,
али језике птичје нисам научио.
Не умам да цвркућем ни
да гугућем, а немам ни перје
да се шепурим, како бих те освојио.

Мислио сам да имам све
дарове: телесне, па и духовне.
Али нисам знао да су дарови
различни, а Дух је само један.
Сад знам да нисам ни пророк
ни зналац, ако су ми неке
тајне и одређена знања
доступни, јер ако нисам
с тобом, љубави, ништа
и нико сам.

Ако те не целивам,
еда ли ћу се исцелити?

Као што око не може
рећи руци: не требаш ми.
Као што глава не може
рећи ногама: не требате ми.
Нема ниједног чула
које нам је непотребно.
Нема ниједног уда
којега ћемо се срамити.

Зато ја не могу рећи
да си ти моје око, рука,
глава, нога, али могу
да кажем да без љубави
не бих прогледао, да без

љубави не удем да ходам,
да су ми руке прекрштене,
а глава забринута, ако те
нема и ниси са мном једно.

12. мај 2020.